

AL MESTRE JOAN CARRERA I DELLUNDER

Va viure 63 anys. Jo el trobava gran quan solament em portava 38 anys. Fou el primer mestre que vaig tenir amb qui compartirem una relació més estreta que amb cap altre dels que he conegut; no he deixat mai de donar-ho a conèixer per als bons records, per com ens il.lusionava a treballar, a dibuixar practicant davant nostre, corregint i refent un dibuix maldestre. Li admirava la vitalitat, la traça amb què resolïa la traducció del model, com reflectia el goig del qui vol explicar i fer entendre el seu poder de captació objectiva, d'ull fi i precís, de gest i manya dinàmica, de percepció pictòrica i escultòrica.

El dibuix, per als grans artistes, ha estat l'eina principal dels seus millors projectes; per al senyor Carrera no podia ser menys. Així el vaig conèixer; el 1939, acabada la Guerra Civil, ell estava executant uns relleus, acompanyat de dibuixos i documentació per uns temes que havien d'il.lustrar el viaducte que dóna nom al barri de Pont Major. Tot ajudant-lo a pastar fang, jo veia com movia els dits i modelava amb les eines, com es feien els motlles i es passava a pedra artificial a can Sagrera i se'ls donava un bany electrolític de bronze. Des d'aquest fet l'escultura em va captivar.

La bondat del senyor Carrera va donar-me cabuda a casa seva com un fill més. Compartia la seva fe, l'amistat, també, etc. Em sentia estimat per la família i per afinitat a la mateixa afició artística, especialment amb el seu fill Ramon M., que junts hem donat testimoni de continuar aquesta vocació tan seva.

Per aquest motiu m'omple de joia que Torroella de Montgrí, la terra que el veié néixer, vulgui honorar la seva tasca i persona. Aprofito l'ocasió per afegir-m'hi i per agrair-li, per mitjà d'aquestes ratlles, tot el que d'ell n'he rebut, per manifestar com el seu exemple m'ha servit per sembrar i intentar donar amb escriu tot el que m'ha estat possible.

Trobant-me de viatge a Pontevedra vaig rebre la trista notícia de la seva mort. El plor i la pena em colpiren fins a acompanyar-me com si quelcom íntim s'hagués després de mi. Sempre més l'he recordat amb veneració.

Domènec Fita. 1993